

Какво обичам в моята родина

Моята родина е мястото, където съм се родила. Мястото, в което раста. Мястото, където всеки ден научавам нови неща. Мястото, където са моето семейство и приятелите ми. Мястото, което всеки ден опознавам.

Моята родина е това, което ме прави щастлива. Тук се чувствам спокойна, обичана и обичаща. И защо да не я обичам? Има ли причина, поради която да се отрека от нея? Дала ми е спокоен живот, изпълнен с прекрасни спомени и опияняващи пейзажи, които ще останат в съзнанието ми завинаги!

Обичам високите планини и синьото море. Обичам изгревите и залезите. Обичам небето, изпълнено със звезди. Обичам малкото кътче на земята, изпълнено с рай и спокойствие, тук, в моята родина. Обичам българската реч, история и бъдеще. Обичам да казвам със сърце, изпълнено с гордост, че съм българка. Обичам моята родина заради това, което ми е дала, и заради това, което аз ще ѝ дам!

Йоли Владимирова VI^б

На 05.03.2013 г. учениците от клуб „Млад журналист“ посетихме къщата музей на Иван Вазов, която се намира на ъгъла на улиците „Г. С. Раковски“ и „Иван Вазов“.

Цялата обстановка в къщата ни напомняше за великото минало на патриарха на българската литература.

На първия етаж са изложени първите издания на едни от най-популярните му произведения. Тук са и наградите му от Европа - арфа и сребърен венец. Върху неговите листа са изписани имената на известни Вазови произведения.

На втория етаж са разположени кабинетът на

писателя, спалнята му, гостната и стаята на неговата майка - баба Съба. В кабинета виждаме бюрото, на което Вазов е създал голяма част от своите произведения. Научаваме от екскурзоводката, че небрежният Вазов е имал навика да изхвърля ръкописите си и че неговият приятел, проф. Иван Шишманов, редовно е преглеждал кошчето му - така е спасил живота на не една и две творби.

До бюрото стои препарирано последното куче на писателя. В спалнята виждаме неговите дрехи и тефтерчето, в което си е записвал всичко, което му е хрумвало през нощта, защото той винаги

Какво е за мен родината

България е моята родина, моето отечество. Страната, в която си се родил и израснал, където са твоите близки и приятели, се нарича родина, а отечеството е страната, към която изпитваш само истински и дълбоки чувства на уважение, признателност и любов.

България е всичко за мен! Обичам я безрезервно и вярвам, че скоро ще излезем от трудното положение, в което се намираме, и ще продължим към светлото бъдеще.

Нейното богатство не е само природата, но и славното минало с великите личности, които я извисяват. Българските традиции и вярвания оставят дълбок белег в сърцето на всеки българин.

Уверена съм, че ще дойде момент, когато България ще блесне като истинска звезда, защото могъществото ѝ са великите умове. Българинът не се отказва при първото препятствие, а се бори със зъби и нокти, за да постигне целите си. Българинът истински страда, съчувства и споделя радостта от живота.

Българското е в нас и никой не може да ни го отнеме!

Мария Илиева VI^б

Къщата музей на Иван Вазов в София

пишел, когато не можел да заспи. Стаята на баба Съба е обзаведена в сопотски стил. На масата стои колекцията ѝ от снимки на популярни за времето писатели, артисти.

Всички бяхме много доволни от посещението на музея, защото той като че ли ни върна в миналото на Иван Вазов и това, което той е преживял. След като си тръгнахме, ние минахме покрай сградите на Министерския съвет и Президентството. Снимахме се за спомен при ротондата „Св. Георги“ и църквата „Св. Петка Самарджийска“.

Виктор Бонев VI^б

Една вълнуваща среща

Екипът на вестник „Седми час“ научи, че учениците от IV^в клас са имали привилегията да бъдат приети от президента на Република България – г-н Росен Плевнелиев. Силно заинтригувани от тази новина, решихме да се срещнем с тях след учебните часове, за да ни разкажат повече за тази вълнуваща среща.

Какъв беше поводът за вашето посещение в Президентството?

Поводът беше благотворителната инициатива „Българската Коледа“. Нашата съученичка – Симона Шляпева, беше рекламно лице на кампанията. Ние също решихме да се присъединим към благородната кауза и организирахме кампания сред учениците от начален курс за набиране на средства под мотото „С едно метално левче всички можем да превърнем една капчица в море от любов и човешчина“. Сумата, която събрахме – 393 лева, беше скромният ни принос в благотворителната кампания.

Освен това Симона беше имала честта да посети Президентството и благотворителния концерт на 25 декември. Вълнуващият ѝ разказ за това преживяване породи и нашето желание да се срещнем с Президента на Република България. Написахме писмо до Президентството и получихме покана.

Как протича един ден на Президента? Какви са вашите наблюдения?

Със сигурност е доста напрегнат – постоянно се среща с различни хора: посланици, хора на изкуството и др.

Разкажете ни по-подробно за вашата среща.

По протокол, срещата трябваше да продължи 3 минути, но г-н Плевнелиев ни отдели цели 15 минути от

натоварения си график. Ние му разказахме за нашето училище, за добрите практики в него, подарихме му картина, изработена от нашия клас, а той на свой ред подари картина на Симона заради участието ѝ в „Българската Коледа“. Президентът се оказа изключително естествен човек и беше много благоразположен към нас.

Разгледахме и Президентството. Видяхме Гербовата зала, откъдето Президентът чете речите си и прави изявленията си пред сънародниците. Тук той връчва и престижните държавни отличия на заслужили хора. Разбрахме, че при тези церемонии гостите винаги са разположени срещу прозорците, за да могат да виждат хубавата гледка.

Това, което ни впечатли в коридорите и другите зали, бяха червеният килим, който е невероятно дебел и мек, но най-вече картината с цар Симеон от Владимир Димитров Майстора. Хубавото е, че всякакви подаръци, направени на нашите президенти през годините, се съхраняват и до ден-днешен в Президентството. Но може би най-ценният подарък за Президента в деня на Благовещение, когато ние го посетихме, беше от майките, които чрез кампанията „Искам бебе“ са се сдобили с рожба – дърво, по чиито клонове бяха разположени имената на техните деца.

Благородно завидяхме на учениците от IV^в клас за невероятната възможност, която са имали. Едно е сигурно – срещата с Президента на Република България ще остане незабравим спомен за всички тях.

Интервю на Анастасия Односталко VI^в

На гости в издателство „Просвета“

училищния чин. В изработването му са въввлечени страшно много хора – авторски колектив, коректори, редактори, художници, графични дизайнери. Малко по-късно се уверихме, че всички тези хора вършат много всеотдайно и с много любов своята работа. Това ни накара да се замислим дали пазим достатъчно учебниците си. От този ден нататък ще ги ценим повече.

След това представителите на „Просвета Либри – електронно книгоиздаване“ ни запознаха с електронните учебници като модерна алтернатива на хартиения учебник. Разбрахме, че има начин придобиването на нови знания, забавленията и удоволствието да вървят ръка за ръка.

На 10 май 2013 г. група ученици от V и VI клас посетихме издателство „Просвета“ – най-старото издателство в България за учебна литература. Милото посрещане на всички, които работят тук, ни накара да се почувстваме много специално.

Най-напред главната редакторка – г-жа Кина Андреева, ни запозна с дългия път, който извървява нашият учебник, докато се озове на

Но може би най-интересната част от нашата среща беше разходката из отделите на издателството. Посетихме авторите по различните предмети – специалисти по математика, история, чужди езици, дори получихме предложение да станем техни съавтори.

Продължава на стр. 4

Изненадахме се колко много художници работят тук, за да са нашите учебници красиви и забавни. Накрая посетихме дизайнерите, които създават цялостната визия на учебниците. Именно в тяхната стая разбрахме, че когато човек обича работата си, колкото и трудна да е тя, я върши с удоволствие.

Тръгнахме си от издателството с подарък - книгата на Калина Михова „Творческо писане“ и заредени с много положителни емоции.

Абдул Або Абед VI^б

Фестивал на българското образование

В периода 25-27 април 2013 г. пред НДК се състоя традиционният Фестивал на българското образование. В откритото пространство си дадохме среща образователните институции на нашия град, неправителствени организации, медии. Целта е да се обмени информация между училищата по проекти, конкурси, инициативи, обучения.

В творческите центрове, ателиета, уъркшопове на фестивала се изявяваха педагози и ученици. Всяко училище се стремеше да покаже най-доброто от постигнатите резултати в работата с учениците.

Учениците от НСОУ „София“ се включихме активно в мероприятията. На специално подготвената

сцена в подлеза на НДК момичетата от вокалните групи „Мюзик сърфинг“ и „Мюзик сърфинг джуниър“ радваха със своето изкуство преминаващите хора и насъбралата се публика повече от час. Учениците от клуб „Театър“ пък изиграха модерен комедиен вариант на популярната приказка „Червената шапчица“, а младите танцьори от клуб „Хороводец“ ни доставиха истинско удоволствие с изпълнението на варненски танц и ситно шопско хоро. Градусът на настроението беше висок. Благодарим на организаторите за предоставената възможност да покажем своя талант и способности.

Калина Попова VI^б

Изявени ученици

Със своя талант, учениците на НСОУ „София“ допринасят за издигане авторитета на училището в столицата и ни дават повод да се гордеем. Ще ви разкажем повече за техните постижения.

Катерина Петрова е ученичка от V^г клас и на областния кръг на Олимпиадата по български език и литература бе оценена с Отличен (6.00) - едно изключително постижение при огромната конкуренция между учениците от цялата област. Поздравления!

Също така на този кръг достойно се представиха Мария Илиева от VI^б клас с оценка Много добър (5.25) и Александрина Кузманова и Мелани-Роуз Чолева от V клас, които бяха оценени с Много добър (5.00).

Йоли Владимирова от VI^б клас е редовен сътрудник на вестник „Седми час“ още от неговото създаване.

Афинитетът ѝ към писането на лично творчество я отвежда до участие в конкурса „Творческо писане онлайн“, организиран от издателство „Просвета“ и програма „Христо Ботев“ на Българското национално радио. На 30 март 2013 г. от 10:00 часа всеки участник в конкурса получи на своя имейл задачите по творческо писане. Йоли писа по темата: „Обувките, които ходеха сами, ме поведоха към...“ Разказът ѝ може да прочетете на стр. 8. Пожелаваме на Йоли нови творчески успехи.

До Москва и обратно

Моята мечта да се върна в този прекрасен град се сбъдна, и то само година по-късно. Бях много щастлива, като разбрах, че момичетата от вокалната група „Мюзик сърфинг джунитър“ сме поканени отново да гостуваме в Русия. Броях часовете до тръгването ни. И ето - дългоочакваният миг дойде. Качихме се на влака, изпълнени с радост и с малко тъга от раздялата с близките. Чакаха ни два доста дълги дни, изпълнени със забавни и запомнящи се моменти. Късно вечерта, към един часа московско време, слезохме на гарата. Беше мразовита, студена вечер. Всички зъзняхме. От гарата ни взеха с кола и ни настанаха в сградата на една детска градина. Беше учудващо уютно и удобно, все едно си бяхме у дома.

Още първия ден тръгнахме на дълга разходка из Москва. Първо щяхме да посетим Червения площад, където се намират църквата „Василий Блажени“, Кремъл и любимата ми Шоколадница, след това ГУМ и накрая щяхме да се потопим в магията на цирк Большой.

Този цирк е третият по големина в света. Гледайки това изключително представление, останах без дъх. Програмата включваше въздушна акробатика, дресура на различни животни - мечки, маймуни, хипопотами, коне и други.

На следващия ден посетихме училището, в което бяхме почетни гости. В наша чест, там бяха обявили седмица на България. Присъствахме на един от традиционните им празници - Масленица. На този ден се организират празненства и игри и се ядат палачинки. Включихме се и в уроците по изкуство и трудово. Бяхме поканени да гостуваме в детската градина. Там присъствахме на тържествата, които ни бяха подготвили малчуганите.

Дойде денят на нашия концерт. Повечето от песните ни бяха на български, но в репертоара ни присъстваше руската песен „Улыбка“. Всички много ни харесаха и ръкопляскаха бурно.

Никога няма да забравя този приказен град и се надявам да се връщам в него пак и пак!

Мария Илиева VI⁶

НСОУ „София“ през погледа на учениците от клуб „Аз, фотографът“

Нашите абитуриенти

На 14 май 2013 г. в НСОУ „София“ се състоя тържествено изпращане на учениците от 12 клас. Поздравиха ги момичетата от вокална група „Мюзик сърфинг“ и учениците от клуб „Хороводец“. Някои от абитуриентите се съгласиха да отговорят на нашите въпроси.

Симона Попова от 12 а клас се радва, че завършва, но не особено. Тя мисли да продължи образованието си в Англия. На бала ще бъде облечена в дълга рокля. Ще празнува с приятели, учители и с роднини в едно заведение.

Йоанна Петровска също мисли да кандидатства в университет.

На нея ѝ е малко тъжно, че завършва. На бала ще бъде с рокля като принцеса!

Марина Борова ще кандидатства журналистика. Тя също не се радва особено, че завършва училище. На бала ще е с къса рокля.

Анастасия Односталко VI⁶ и

Калина Попова VI⁶

Замисляли ли сте се над това, колко древен град е нашата столица - София? С амбициозната задача да проучат нейната история са се заели учениците от VII^Г клас, участници в клуб „Моят роден град в миналото и днес“. Това определено е предизвикателство, защото градът, в който живеем, е на повече от 5 000 години и носи име, което означава „мъдрост“!

Идеята на клуба е чрез запознаване с нетрадиционни, непопулярни обекти учениците да научат повече за миналото на своя град. И ако ротондата „Св. Георги“ и базиликата „Св. София“ са едни от най-старите културни и духовни средища и своеобразни емблеми на града, има и други места, които нашепват историята му - Националният археологически музей, Църковно историко-археологическия музей при Българската патриаршия, музея Стара София, Военноисторическия музей, Политехническият музей. Всички тези обекти бяха посетени от седмоласниците, а наученото ги подпомогна в тяхната изследователска работа.

Респектира огромната папка материали, издирени от малките изследователи за антична Сердика, за средновековния Средец, за столицата на новата българска държава, както и за известни личности, живели в София през тези епохи. Приложени са материали за живота на Фердинанд, климатограма на София от миналото, демографска таблица.

Най-много впечатлява обаче обвързането на знанията по история с художествената дарба. Под вещото ръководство на учителката по изобразително изкуство - г-жа Анна Генчева - учениците нарисоваха икона на Света София и нейните три дъщери - Вяра, Надежда и Любов. И не само. Емблематични места на столицата засяха върху художественото платно и бяха изложени в музея „Землята и хората“ - Орлов мост, църквата „Св. Неделя“, Руската църква, храм-паметникът „Св. Александър Невски“, гербът на София. Изложбата има за цел да покаже културната традиция във връзка с предложението за превръщане на София в европейска столица на културата през 2019 г. Учениците получиха много награди, а за техния ръководител - г-жа Людмила Донева - остава удовлетвореността от свършената работа.

Миглена Митковска

Етапи на работата и постигнатите резултати

Животът на клуб „Театър“

Нашият живот в клуб „Театър“ е много интересен. Винаги с огромно желание очакваме занятията с госпожа Тухчиева.

Тя е човекът, който вдигна завесата, за да ни покаже какъв е театърът в различните страни, научихме за различните видове театър. Помогна ни да усетим и да разберем музикалния, кукления театър, операта и балета. Показа ни неща, за които сме били слепи. Г-жа Тухчиева ни даде и друго важно нещо - научи ни как да се държим на сцената, научихме се да бъдем истински АРТИСТИ.

През учебната година ние имахме много изяви. Мисля, че най-интересната част от новогодишния концерт бе нашата хумористична пиеса „Дядо Коледа си търси помощници“. По случай Деня на влюбените - 14 февруари, представихме откъс от книгата „Малкият

принц“ от Антоан Екзюпери. В началото на месец март изиграхме две куклени пиеси: „Бременските градски музиканти“ и „Червената шапчица“. Представихме ги пред учениците от начален курс и те ни аплодираха възторжено. Даже си направиха снимки с артистите.

Имахме незабравими моменти и при посещения на театрални постановки в различни театри. Посетихме представления в Музикалния театър, Кукления театър, Софийската опера и балет и Младежкия театър. По случай Деня на книгата, авторското право и четенето ходихме в книжарница „Хеликон“ и четохме пред публика любими наши автори.

За края на учебната година подготвяме изненада - надяваме се да ни аплодирате отново.

Николай Милованов VII^a

Нашите изяви

Обувките, които ходеха сами, този път ме поведоха към щастието. Но къде беше то? Къде съм сега? Къде ме доведоха те? Докъде стигнах?

Ще ви разкажа моята история...

Бях ходил, бях видял и преживял много. Но не бях щастлив. Не бях намерил онова, което би ме радвало всеки път, когато го погледна. Преди много-много години аз бях напуснал семейството си и родината, за да намеря пълното щастие. Тогава баща ми ми подари обувки, чисто нови и много хубави, пожела ми да извървя с тях пътя към щастието и каза, че те са вълшебни и ще ми помогнат да открия това, което търся. Да открия щастието. Дали то щеше да бъде материално, или не?... И това не знаех.

Намерих си добра работа в чужбина, взимах много пари. Но бях сам, сам и тъжен. Забравих семейството си и родината си, бяха ми останали единствено бащините обувки, които все още пазех. С тях бях видял много - как хората плачат и се радват, как се влюбват и разделят. Но аз не бях изпитвал тези емоции. В града, в който живеех, хората ме подминаваха, шушукайки си за мен. Всички, гледайки къщата ми, казваха колко съм богат. И аз си мислех, че щастието се крие в парите, но не беше така. Тези, които ме подминаваха по улицата, бяха по-богати от мен, защото имаха семейство, приятели и щастие, а аз имах една къща и пари. Но с парите аз не можех да общувам и да споделям, не можех да се забавлявам и да обичам...

Един ден реших да тръгна отново из света на пътешествие, но пеши. Исках да намеря онова, което дълго време търсех. Обух старите си обувки и тръгнах...

Тръгнах в търсене. Не знаех какво търся, нито къде ще го намеря, но нещо в мен ми подсказваше, че трябва да вървя.

Оставих бащините обувки да ме водят. Тогава разбрах защо ми беше толкова жално да ги изхвърля, защо все ходех със старите обувки, като можех да си купя нови, разбрах за какво вълшебство говореше татко. Та те ходеха сами! Без аз да ги движа! Те знаеха накъде да отидат. Сякаш някаква

тайна и чудновата сила ги водеше. С всяка крачка, която те правеха, се чувствах по-щастлив. Чудех се накъде ли отиват? Но не получавах отговор. Пътищата, които преминавах с тях, не ми бяха познати. Преведоха ме през места, за които дори не бях чувал. Но сякаш те знаеха, че не съм открил щастието и продължаваха да вървят.

Може би бе изминала една година, когато стигнахме до едно малко, скромно селце. В началото му обувките ми спряха, не знам защо. Може би имаха нужда от почивка. Те вече едвам се крепяха, както и аз. Бяхме минали през много препятствия и трудности. Те се бяха разлепили и целите бяха кални. Аз пък бях изморен и гладен. Но пък все повече и повече щастието ми нарастваше. Не знам как и защо, но ставах все по-щастлив, но все още не напълно.

Изведнъж обувките ми тръгнаха отново.

Сякаш с последни сили.

Накрая спряхме пред една бедна схлупена къщурка. Обзе ме притеснение, тъга и радост. Емоции, които допреди не познавах. Почуках на вратата. Не знам защо, но тази къща ми беше много позната. Никой не отвори. Почуках отново и отвътре се чу шум. Беше жена, която очевидно казваше на мъжа си, че тя ще отвори. Вратата бавно се откряна. Отвътре се показа една симпатична жена, на която чертите по лицето се очертаваха добре от тежките времена, които е имала. Вратата се отвори напълно. Когато двамата застанахме лице в лице, от очите ни бликнаха сълзи. Аз казах с трепереци устни и свито сърце:

- Мамо!

Жената ме погледна и прегърна силно. В този момент

сякаш животът ми се преобърна, сякаш започна отначало. Сърцето ми бе изпълнено с щастие. Това беше нещото, което търсех.

Обзе ме още едно чувство, което дотогава ми беше напълно непознато - любов. Имах чувството, че бих могъл да изпълня целия свят с любов и щастие. След дългата ни прегръдка, майка ми ме покани да влезна. Къщата беше бедно обзаведена и малка, но тук почувствах щастието. От горния етаж слезе едър мъж. Отидох и го прегърнах. Казах му:

- Татко!

Продължава на стр. 9

Това беше той, може би най-мъдрият човек в селото. А за мен той и майка ми бяха най-скъпото нещо в живота ми.

След това седнахме в кухнята, която също беше малка. Майка ми приготви от нейните гозби - бях забравил колко са хубави. Разказах им какво се бе случило, а те ме слушаха с любопитство. Разказах им за обувките и как те ме доведоха дотук. Тогава татко ми каза нещо, което запомних много добре. Той каза, че не обувките са ме довели дотук, не те могат да ходят сами, а сърцето. Каза, че сърцето ме е водило през целия този път

дотук. И това беше вярно. Реших да остана тук, в това малко селце, където щастието ми беше огромно!

След две години се ожених за прекрасна девойка, работлива и красива. Родителите ми я одобриха. Родиха ни се две деца, момиче и момче. Нямахме по-щастлив човек от мен.

И така аз разбрах какво е щастието. Ако някой сега ми каже, че за да намериш щастието, трябва да го търсиш из света, бих му се изсмял и казал, че щастието е там, където е сърцето, а сърцето е там, където е родината.

Йоли Владимирова VI⁶

Усмивката

Мила беше малко послушно момиченце, с кръгло и симпатично лице, със зачервени бузки и с две плитчици, завързани с розови панделчици. И тя както другите деца мечтаеше за безкрайни игри, нови забавления и... за шоколад.

Но най-много Мила жадуваше за дългата лятна ваканция, която прекарваше на село при любимата си баба Здравка. Дните и вечерите, прекарани там, бяха като истинска приказка. Сутрин малкото момиче тичаше босо по мократа от росата зелена трева, береше свежи цветя, билки и здравец, с които кичеше побелялата коса на старата жена, играеше на криеница с нея в златната ръж. На обяд се грижеше за белите пухкави зайчета и се отнасяше към кротките животинки като тяхна майка – хранеше ги, сменяше им водата, говореше им. Най-много време Мила прекарваше в пъстрата бабина градина и като малка пеперудка прелиташе от един цвят на друг.

Но Мила никога не би забравила приятния и меден глас на баба Здравка, наслаждавайки му се при поредната забавна и интересна случка, разказвана всяка лятна вечер под мелодията на цигулката на изкусен шурец. Няма да забрави и нейните сръчни и пъргави ръце, които майсторяха вкусни гозби и различни сладки, и чаровната и добродушна усмивка, която караше детските ясни, бистри като морето сини очи да се засмеят.

Една вечер, докато момичето правеше грациозни движения със стиснатата в ръка малка химикалка над белите листа на тетрадката, до нея седна майка ѝ и я загледа. Очите ѝ, плувнали във вода, търсеха тези на детето. Не намираше думи, с които да ѝ каже, че любимата ѝ баба сега лежеше тежко болна в болничното легло. Но скоро Мила разбра и цяла нощ плака. Рано сутринта стана и когато убеди родителите си да я заведат при старата жена, набързо се справи.

Стаята, в която лежеше баба Здравка, беше тъмна и потискаща. Старата жена беше затворила очи. Мила отиде до нея с тихи стъпки, погали бледото ѝ лице и сложи до нея свеж букет от здравец. Болната отвори очи и се изненада от малкия си посетител. Тя вдигна изнемоляло ръка към момичето. То я пое и бързо се сгуши в прегръдките на баба си. Лицето ѝ поруменя и на него изгря благата усмивка, която сякаш освети стаята и побра в нея цялата лятна приказка.

Любимка Георгиева VII²

Един слънчев ден се събудих радостна в една от стаите на Двореца на безгрижието. Днес си мислех, че ще ме изпитва учителят по математика в стаята за учение, но се оказа, че си е взел отпуска и е заминал на Карибите за месец.

Помислих си – затова днес съм била толкова радостна. Та както и да е. Станах, отидох да се измия и в банята засякох 2-н Айранчо. Беше много радостен да ме види. Влязох в банята, измих се и отидох да ям.

За закуска 2-жа Озбъри ми беше направила рок по британски. Това са яйца от Обединеното кралство. Беше много вкусно!

След това отидох навън, където беше машината „Метълпорт“ за телепортиране. Избрах си дестинацията Велинград. Докато пътувах, ми звучеше песента “Iron Man” на “Black Sabbath”. Усецах, че ще бъде страхотен ден.

Когато пристигнах в моя любим град, първа ме посрещна китарата ми Петранка. Голяма акустична хубавица е. Съседът Рик Електро я заглежда по цял ден.

- Здравей! Как си днес? – запита ме Петранка.

- Добре съм. Днес даскалът ми по математика не беше на работа. Взел си е отпуск – отговорих.

- Това е страметълхотно! – възкликна тя.

Между другото, да не се чудите – думата „страметълхотно“ е на рокаджийски диалект. Означава „страхотно“.

В този момент Рик се появи. Думите му бяха такива, каквито всеки ден. Когато виждаше Петранка, те му се изписваха на лицето.

- Здравейте! О, Петранке, днес си супер секси, какво си си направила?! Да не си си оправила струните?

- Не, Рик. Просто така ти се струва – отговори тя срамежливо.

- Извини ни, но трябва да тръгваме, защото сме на прослушване за филм – казах аз. И с Петранка се качихме на “Crazy Train”, нашия бус, и потеглихме към Лъджене – център на Велинград.

Като пристигнахме, първо отидохме при лудата Никол да ми оправи прическата. Тя ми е личен гримьор.

С китарата ми бяхме много развълнувани, защото щяхме да свирим и пеем на площад „Николай Гяуров“ и да се изправим пред всички хора и пред журието, в което беше Freddie Mercury. Беше дошъл специално от Рая да ме оцени. Но важното всъщност беше да си изкарат всички добре и готино, независимо дали ще ни изберат с Петранка.

Когато ни казаха името на сцената, тези седем секунди и седемдесет и една стотни бяха величествени за нас.

И ето, излязох и извиках:

- Готови ли сте за рок?!

И се препънах на кабел. Паднах по лице и припаднах. Мечтите ми отидоха там, където всичко е скъпо и има криза, там, където има твърдо учене без почивка. В свят, където всичко е наречено реалност. Където няма Айрани великани, готвачки идоли, машини за телепортиране, говорещи китарари, възкръснали хора и Дворец на безгрижието. Всичко беше ужасно, без всички неща, с които съм свикнала, с гледката, с мириса. Това бяха най-ужасните ми двадесет и седем секунди и четиридесет и седем стотни.

Събудих се от кошмара, станах и усетих, че е време за рок.

Дойде и барабанистът ни, Маги. Малко е тъпичък, но е добър барабанист.

Започнахме с песента “Seven Nation Army” на “The White Strippers”. Разбихме всички. Нарекоха ни „The blondes“. Не знам дори защо, но бяхме страхотни.

След прослушването отидохме да празнуваме в града Рокаладия. Ударихме по едно сокче и решихме да празнуваме в Двореца на безгрижието до сутринта.

Всички бяха щастливи с мъдрата мисъл: „Животът е празник! Да празнуваме усмихнати!“

Ирина Петрова VI^a

За и против електронната книга

Аз обичам нововъведенията в света на технологиите, а електронните книги са едно от най-новите. В последните години се разработиха много нови приложения за четене и дори за слушане на електронни книги. Те се харесват на хората,

защото се вписват идеално в забързаното ни ежедневие, в което всяка минута е ценна. Книгите стават все по-достъпни за хората с натоварена програма, които имат време за четене само в метрото, на път за работа. Тази технология също е полезна и за тези, които не могат да си позволят нови книги, защото тя е много по-евтина.

Разбира се, не всички харесват електронните книги. Почитателите на класическата книга харесват усещането на хартията в ръцете си и онзи аромат на нова книга, който допълва историята. Класическата книга също така ни помага да се усамотим, за разлика от таблета, който никога не прекъсва връзката си с глобалната мрежа, изпращаща ни досадни имейли, пълни със спам.

И двата начина за четене на книга имат своите предимства и недостатъци, но кой е по-добрият, зависи само от предпочитанията на даден човек.

Калоян Драганов VI ^Г

Аз съм свикнал да чета обикновени книги, но понякога ми се налага да чета и книги на компютъра. Като отида при баба и съм си забравил книгата вкъщи, мога да правя нещо по-смислено от това само да играя и да гледам телевизия. Лошото е, че компютърът ти уврежда очите повече. От друга страна, можеш да увеличиш размера на буквите при компютъра, а при книгата не можеш.

Александър Захариев VI ^Г

За мен хартиената книга е по-добрият вариант, защото не те болят очите, когато четеш. Също така на мен ми е по-интересна от електронната книга, но има и минуси. Хартиените книги заемат повече място и понякога няма къде да ги съхраняваме, затова е възможно да взимаме книги от библиотеката. Това е най-умният, евтин и екологичен начин,

макар че понякога книгите са стари и не добре запазени. Книгите в книжарниците са доста скъпи и не всеки може да си ги позволи.

Никола Секулов VI ^Г

Аз съм ЗА електронната книга, защото няма нужда да ходиш до книжарница или библиотека, защото не плащаш 10-20 лева за хартиени книги, защото се изсичат дървета и се замърсява въздухът при производството на хартиени книги, защото на един електронен четец можеш да събереш над 3 000 книги.

За мен книгите са много важна част от живота на човек. Аз лично предпочитам хартиената книга, защото електронната книга повече затормозява човека. Може с нея да е по-икономично, но тъй като е „машина“, вреди на човека.

Ирина Петрова VI ^А

Електронната книга има своите предимства. Тя е по-икономична, може да увеличиш мащаба на текста по всяко време и в каквато пожелаеш големина, не тежи.

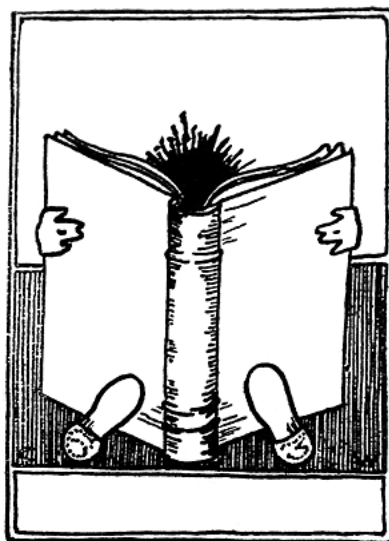
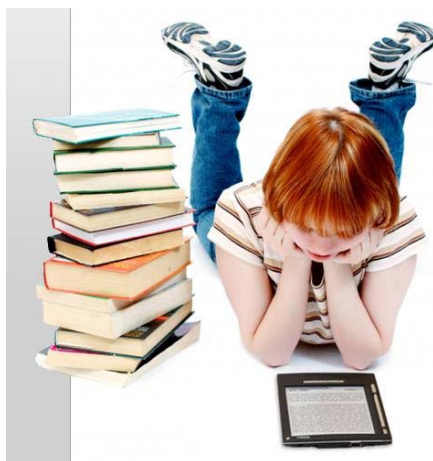
Крис Иванов VI ^Г

Според мен електронната книга е много по-добър вариант. Обикновените книги не са полезни за околната среда. Хора, та ние сме в XXI век! Електронната книга е екологична и модерна, това е по-добрият избор.

Калоян Катинчаров VI ^А

Аз съм за електронната книга, понеже не заема толкова място както обикновените книги. Тя е и начин за опазване на околната среда. Електронната книга е по-удобна, защото е по-лека. Излиза по-изгодно от финансова гледна точка: повечето книги са безплатни. Днес технологиите са напреднали и не можем да се оплачем от болка в главата поради напрежение, защото се поставя защитно стъкло. Затова мисля, че електронната книга е полезна.

Венцислава Стефанова VI ^А

Пролет

Слънце грейна въвн.
Даже сухия пън
разбуди то от сън.

Борът се люлее,
клони сняг отмятат.
Слънцето се смее,
поляни коси мятат.

Кокичето се смее,
кукуряк се зеленее,
минзухарче се жълтее,
лаленце се люлее.

Лястовица хвърка,
чудна песен пее.
Котенцата мъркат,
гора зелени черги вее.

Южняк духа с пълна сила
снеговете да топи.
Ето пролет дивна, мила
по поляни тя върви.

Добре дошла, пролет!
Чудна песен ще запееш,
в зелено ще обагриш,
чудо ще направиш,
радост ще посееш.

Катерина Петрова V^г

Добро за добро, зло за зло

Тръгна жадната лисица
до реката да пие водица.
Срещна я наш Зайко,
скоклив дребен многознайко.
Отиде Зайо да пие вода,
но подхлъзна си крака...
Падна Зайо в реката,
а Лиса смееше се на тревата.
Мъдра Меца видя Зайко,
хвана го и го издърпа рязко.
И тогава нашият герой
тръгна бавно към гората,
но наблизо чу се силен вой.
Гледа той Кума Лиса паднала е в
трапа,

а ловджии идват към гората.
- Моля ти се, Зайо, изтегли ме.
Нали сме дружки, хайде помогни ми! -
вика Лиса с разтреперан глас,
паднала е тя в ловджийския капан.
- Пада ти се, Кума Лисо.
ти си глупава лисица.
Не знаеш ли поука мъдра,
че всичко ти се въртца
рано или късно?
И нашият скокливец
тръгна с бързи крачки
и остави Кума Лиса
да се вайка в трапа.

Леона Маджарова VI^г

Две мечки легнали да спят зимен сън,
но мъжката нещо се върти.
Женската му се кара:
- Колко пъти да ти казвам,
след септември - никакво кафе.

Димитър Арбалиев VI^в

Ученическо творчество

Левски бил като Робин Худ - вземал от богатите, за да дава на бедните.
Тъй като народът нямал с какво да посрещне освободителите, той ги посрещнал с хляб и сол.
Раковски бил нещо като Ботев, само че нямал брада.
Ботев слязъл от Балкана с шмайзер в ръка.
Кирил и Методи са двама братя близнаци, единият от които е кръгъл сирак.
Със задните си части Хан Крум запушил Върбишкия проход, а с предните изненадал Никифор отзад!
Славяните ловили риба и други горски животни.
Бай Ганьо често говори аерогантно.
Героите на Елин-Пелиновото село намирали утеха, попийвайки си в кръчмата, побийвайки си жените и други сиромашки радости.
Алеко чул приближаващия се водопад.

Учителско творчество

Георги, моето момче, гледай ме внимателно, ако искаш да разбереш поне нещичко за маймуните.
Ти, като говориш с мен, ще мълчиш!
Утре ще ви дам контролно без предупреждение!
Защо си нарисувал такъв неравен квадрат, бе? Да не си далтонист?
Не съм казал, но ще повтора...
Цар Симеон умира на 56 страница, горе вдясно!
И Аспарух извадил меча си, забил го между краката си и казал: „Тук ще бъде България!“
Ако Йовков беше жив, щеше да се обърне в гроба!
Това съчинение е написано с левия крак, и то с мазола!
Ето например Иван, с едното ухо слуша, а с другото гледа през прозореца!
Изпльой дъвката, да не я изпльоя аз!

Редакционен екип:

Учениците от VI^б клас, участници в клуб „Млад журналист“.

Ръководител - Миглена Митковска

